

บทวิจัย

ผลของโปรแกรมพัฒนาทักษะชีวิตโดยการสนับสนุนของผู้ปกครองในการป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศในเด็กนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

วันเพ็ญ ศรีทองกุล* นฤมล เอี่ยมณีกุล**

อากาศพร เผ่าวัฒนา*** พิมพ์สุรางค์ เตชะบุญเสริมศักดิ์****

บทคัดย่อ

การล่วงละเมิดทางเพศเด็ก นับเป็นความรุนแรงต่อเด็กที่เป็นปัญหาสาธารณสุขที่สำคัญและเป็นปัญหาทางสังคมไทยมายาวนาน การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi-Experimental Research) มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการใช้ทักษะชีวิตโดยการสนับสนุนของผู้ปกครองในการป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศในเด็กนักเรียนหญิง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในโรงเรียนประถมศึกษา จังหวัดสุพรรณบุรี เลือกกลุ่มตัวอย่างโดยวิธีสุ่มอย่างง่าย จำนวน 60 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 30 คน กลุ่มเปรียบเทียบ 30 คน กลุ่มทดลองได้รับโปรแกรมพัฒนาทักษะชีวิตมีการสนับสนุนของผู้ปกครองในการป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยประยุกต์ใช้แนวคิดทักษะชีวิตในการป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศร่วมกับกระบวนการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม และการสนับสนุนของผู้ปกครองด้านข้อมูลข่าวสาร และการสนับสนุนด้านอารมณ์ เพื่อให้เด็กนักเรียนหญิงได้พัฒนาทักษะการตระหนักรู้ในตน ทักษะการคิดวิเคราะห์ ทักษะการตัดสินใจ และทักษะการสื่อสาร เป็นเวลา 6 สัปดาห์ ใช้เวลาฝึกอบรมจำนวน 4 ครั้ง วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน Paired t-test และ Independent t-test

ผลการวิจัยพบว่า ภายหลังจากทดลอง กลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยความรู้เกี่ยวกับการล่วงละเมิดทางเพศสูงกว่าก่อนทดลองและสูงกว่ากลุ่มเปรียบเทียบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p\text{-value} < .05$) และมีค่าเฉลี่ยทักษะการป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศทั้ง 4 ด้าน สูงกว่าก่อนทดลองและสูงกว่ากลุ่มเปรียบเทียบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p\text{-value} < .001$)

ข้อเสนอแนะจากการทำวิจัยครั้งนี้คือ พยาบาลชุมชนและพยาบาลอนามัยโรงเรียนสามารถนำโปรแกรมจากการวิจัยครั้งนี้ไปประยุกต์ใช้ในการพัฒนาทักษะชีวิตในการป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศในเด็กนักเรียนหญิงได้

คำสำคัญ: การถูกล่วงละเมิดทางเพศ/ การสนับสนุนของผู้ปกครอง/ ทักษะชีวิต/ นักเรียนหญิง

* นักศึกษาในหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการพยาบาลเวชปฏิบัติชุมชน คณะสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

** ผู้รับผิดชอบหลัก รองศาสตราจารย์ ภาควิชาการพยาบาลสาธารณสุข คณะสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

*** รองศาสตราจารย์ ภาควิชาการพยาบาลสาธารณสุข คณะสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

**** รองศาสตราจารย์ ภาควิชาอนามัยครอบครัว คณะสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

THE EFFECTS OF A LIFESKILLS PROGRAM WITH PARENTAL SUPPORT ON SEXUAL ABUSE PREVENTION OF ELEMENTARY SCHOOL GIRLS

WANPEN SRITHONGKUN^{*} NARUEMON AUEMANEEKUL^{**}
ARPAPORN POWWATTANA^{***} PIMSURANG TAECHABOONSERMSAK^{****}

ABSTRACT

Child sexual abuse is violence against children which occurs in Thailand and worldwide. It has been a major problem for public health and society for a long time. This quasi-experimental research aimed to study the effects of the lifeskills approach with parental support for the prevention of sexual abuse among grade four school girls in primary school, Suphanburi Province. Simple random sampling was used for the selection of 60 students, 30 students in the experimental group and 30 students in the control group. The experimental group received a lifeskills development program with participatory learning processes for the prevention of sexual abuse. In this program, information and emotional support from parents promoted the self-awareness, critical thinking, decision-making and communication skills during four trainings of this six week training. The data were represented as percentage, mean, and standard deviation with analysis using paired and independent t-tests.

After the experimental program, the experimental group had significantly higher scores of knowledge about sexual harassment than before the program and higher than the comparison group (p -value $< .05$). Scores of life skills for sexual abuse prevention were also significantly higher than before the program and than in the comparison group (p -value $< .001$).

This research suggests that nurses working in both communities and schools should establish and use programs to improve life skills for sexual abuse prevention among female students.

Keywords: sexual abuse/ school girls/ life skills/ parental support

Article info: Received July 4, 2018; Revised March 7, 2019; Accepted August 4, 2019.

*Master Student, Master of Nursing Science Program in Community Nurse Practitioner, Faculty of Public Health, Mahidol University

**Corresponding Author, Associate Professor, Department of Public Health Nursing, Faculty of Public Health, Mahidol University

***Associate Professor, Department of Epidemiology, Faculty of Public Health, Mahidol University

****Associate Professor, Department of Occupational Health and safety, Faculty of Public Health, Mahidol University

ความสำคัญและความเป็นมาของปัญหา

เด็กจัดเป็นประชากรที่มีความสำคัญต่อประเทศมากที่สุดกลุ่มหนึ่ง แต่สภาพการณ์ในปัจจุบันพบว่าการล่วงละเมิดทางเพศเด็กมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ซึ่งองค์การอนามัยโลกได้ รายงานว่า การถูกล่วงละเมิดทางเพศในวัยเด็ก ร้อยละ 20 เป็นเพศหญิง และ ร้อยละ 5-10 เป็นเพศชาย¹ และในประเทศไทย จากสถิติของศูนย์พึ่งได้ในโรงพยาบาล 523 แห่งทั่วประเทศในปี 2558 พบว่า เด็กเกือบ 11,000 คน หรือราว 30 คนต่อวัน เข้ารับการรักษาพยาบาลจากการถูกระงับทางเพศ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นเด็กผู้หญิงที่ถูกกระทำทางเพศโดย 9 ใน 10 คนถูกกระทำโดยบุคคลที่เด็กรู้จัก² และในจังหวัดสุพรรณบุรี ได้มีรายงานเด็กที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศเช่นเดียวกัน โดยในปี 2557 พบว่ามีรายงานการให้บริการช่วยเหลือเด็กที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศ ร้อยละ 20 ของผู้รับบริการเด็ก ซึ่งส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง อายุ 10-15 ปี³

การถูกล่วงละเมิดทางเพศในเด็กส่งผลกระทบต่อหลายด้าน ทั้งต่อตัวผู้ถูกระงับ ครอบครัว สังคม และประเทศชาติ⁴ เด็กที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศ จัดเป็นกลุ่มเด็กที่เสี่ยงต่อความเจ็บป่วยทางด้านจิตใจ และร่างกายจากการศึกษาเด็กที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศ พบว่าเด็กที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศมีอายุน้อยลงกว่าในอดีต และส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง ซึ่งปัจจัยเสี่ยงส่วนใหญ่เป็นกลุ่มที่มาจากผู้ปกครองขาดการดูแลเด็กอย่างใกล้ชิด เนื่องมาจากปัญหาเศรษฐกิจหรือเวลาในการทำงาน ครอบครัวแตกแยก มีบิดามารดาใหม่หรือบิดาบุญธรรม

หรือมีบิดา/มารดา หรือสมาชิกภายในดื่มสุรา และคนในครอบครัวอาศัยอยู่รวมกันไม่มีห้องแยกเป็นสัดส่วน⁵ ซึ่งเด็กในช่วงวัยนี้ไม่สามารถช่วยเหลือตนเองได้ในสถานการณ์เสี่ยง ทั้งในด้านการป้องกันตัวเองและในด้านการถูกล่อลวง เด็กเกิดความบกพร่องของทักษะชีวิตจากพ่อแม่หรือผู้ปกครองไม่ฝึกเด็กให้มีความเข้มแข็งทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคมและสติปัญญา จึงทำให้เด็กเป็นบุคคลที่แก้ปัญหาไม่เป็น ปรับตัวเข้ากับสังคมไม่ได้ ดังนั้นเด็กกลุ่มนี้จึงควรได้รับการปกป้องและเอาใจใส่เป็นพิเศษโดยผู้ปกครองที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาทักษะชีวิตของเด็ก

กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข (2547) ให้ความหมายของทักษะชีวิต ว่าเป็นความสามารถของบุคคลที่จะคิด ตัดสินใจ แก้ปัญหา และปรับตัวเพื่อให้มีพฤติกรรมที่เป็นไปในทางที่ถูกต้อง ประกอบด้วย 10 องค์ประกอบ และสามารถจัดแบ่งตามพฤติกรรมการเรียนรู้ได้ 3 ด้าน คือ ด้านพุทธิพิสัย ด้านจิตพิสัย และทักษะพิสัย⁶ ซึ่งในประเทศไทย ได้จัดให้มีการสอนทักษะชีวิตในโรงเรียน โดยบรรจุในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 โดยมีการจัดการเรียนการสอนบูรณาการทักษะชีวิตทั่วไปใน 8 กลุ่มสาระการเรียนรู้และกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน⁷ จากการศึกษาเกี่ยวกับการป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศ พบว่าส่วนใหญ่เน้นการอบรมให้เด็กมีความรู้ในการป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศ และฝึกทักษะการป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศ ซึ่งเป็นทักษะที่เน้นในการป้องกันภัยทางเพศ คือ ทักษะการคิดวิเคราะห์ ทักษะการตัดสินใจ ทักษะการ

ตระหนักรู้ในตน ทักษะการปฏิเสธ และทักษะการสื่อสาร^{8,5} โดยประยุกต์ใช้ร่วมกับ Participatory Learning ผลการศึกษาส่วนใหญ่มีคะแนนเฉลี่ยความรู้และทักษะการป้องกันการล้วงละเมิดทางเพศหลังการทดลองสูงกว่าก่อนทดลอง ซึ่งสอดคล้องกับ WHO ที่ได้มีการนำทักษะความคิดวิเคราะห์วิจารณ์ ทักษะการตัดสินใจ ทักษะการต่อรอง และทักษะการสื่อสาร มาใช้ในการป้องกันการล้วงละเมิดทางเพศ⁹ อย่างไรก็ตามถึงแม้ว่าจะมีการจัดโปรแกรมป้องกันการถูกล้วงละเมิดทางเพศแล้วก็ตาม แต่จำนวนเด็กที่ถูกล้วงละเมิดทางเพศก็ยังเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ดังนั้นจากการอบรมจัดกิจกรรมให้แก่เด็กเพียงกลุ่มเดียวจึงไม่เพียงพอต่อการป้องกันการล้วงละเมิดทางเพศของเด็ก ซึ่งจากการศึกษาของ Smothers¹⁰ ได้จัดกิจกรรมการให้ความรู้เรื่องความรุนแรงทางเพศและการคุกคามทางเพศในเด็ก และผู้ปกครอง โดยฝึกสอนผู้ปกครองให้ตระหนักถึงกิจกรรมการป้องกันการล้วงละเมิดทางเพศ อธิบายผู้ปกครองในเรื่องเพศและแรงจูงใจในความสัมพันธ์ทางเพศ และเพิ่มโอกาสในการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นของพ่อแม่และเด็กเกี่ยวกับการป้องกันการล้วงละเมิดทางเพศในเด็ก ผลการศึกษาพบว่านักเรียนมีคะแนนความรู้เรื่องความรุนแรงทางเพศและการคุกคามทางเพศหลังการทดลองมากกว่าก่อนการทดลอง เป็นการพัฒนาทักษะชีวิตในการป้องกันการถูกล้วงละเมิดทางเพศของเด็ก

ในประเทศไทย พบว่า งานวิจัยที่ผ่านมาสะท้อนว่าการจัดโปรแกรมการป้องกันการถูก

ล้วงละเมิดทางเพศผู้ปกครองเข้ามามีส่วนร่วมในโปรแกรมป้องกันการถูกล้วงละเมิดทางเพศน้อย การให้ความสำคัญต่อแรงสนับสนุนของสังคม โดยเฉพาะผู้ปกครองจึงเป็นมุมมองใหม่ เพื่อส่งเสริมให้เด็กมีพฤติกรรมการป้องกันการล้วงละเมิดทางเพศได้ดี ซึ่งการนำผู้ปกครองเข้ามาช่วยในการฝึกทักษะการป้องกันตนเองจะมีผลต่อการคงอยู่ของความรู้และทักษะของเด็ก¹¹ นอกจากนี้การสนับสนุนจากผู้ปกครองยังมีบทบาทสำคัญในกระบวนการเรียนรู้ของเด็ก การสนับสนุนการฝึกทักษะการป้องกันตนเอง การเป็นต้นแบบในการพูดคุยเรื่องเพศเพื่อนำไปสู่การเปิดเผยการถูกล้วงละเมิดทางเพศของเด็ก¹² และการสนับสนุนทางสังคมจากผู้ปกครองนั้นเป็นการให้การสนับสนุนด้านข้อมูลข่าวสารและการสนับสนุนด้านอารมณ์^{13,14,15} ซึ่งผู้ปกครองควรให้ความสนใจ อบรมสั่งสอน ให้ความรู้ที่ถูกต้องเพื่อเป็นเกาะป้องกันตนเองแก่บุตรหลานเมื่ออยู่ตามลำพัง¹⁶ โดยผู้ปกครองเพศหญิงนั้นมีทัศนคติในการสื่อสารเรื่องเพศ ความสะดวกใจในการสื่อสาร และทักษะการสื่อสารเรื่องเพศ และมีโอกาสพูดคุยเรื่องเพศกับวัยรุ่นมากกว่าผู้ปกครองชาย¹⁷ การสนับสนุนทางสังคมจากผู้ปกครองเพศหญิงจึงมีบทบาทในการสื่อสารเรื่องเพศกับวัยรุ่นหญิง ดังนั้นการให้ความสำคัญต่อแรงสนับสนุนของสังคม โดยเฉพาะผู้ปกครองเพศหญิงจึงเป็นมุมมองใหม่ เพื่อส่งเสริมให้เด็กมีพฤติกรรมการป้องกันการถูกล้วงละเมิดทางเพศได้ดีขึ้น

การศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยจึงมุ่งเน้นการอบรมให้เด็กมีความรู้และทักษะชีวิตในการป้องกัน

ตนเองจากการถูกล้วงละเมิดทางเพศ ซึ่งเป็นการช่วยเหลือเด็กขั้นต้นคือการป้องกันไม่ให้เด็กถูกล้วงละเมิดทางเพศ เป็นการช่วยให้เด็กสามารถประเมินสถานการณ์ต่างๆที่เสี่ยงต่อการถูกล้วงละเมิดทางเพศได้อย่างทันทั่วทั้งที่ ทำให้สามารถป้องกันตนเองได้ในระดับหนึ่ง โดยการประยุกต์ใช้แนวคิดทักษะชีวิต ร่วมกับกระบวนการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม ร่วมกับการสนับสนุนของผู้ปกครอง ซึ่งเป็นแหล่งสนับสนุนทางสังคมที่มีความสำคัญต่อเด็กเพื่อให้เด็กมีความสามารถในการปฏิบัติพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกล้วงละเมิดทางเพศ ซึ่งการให้ความรู้และการฝึกทักษะที่มีประสิทธิภาพร่วมกับการได้รับแรงสนับสนุนจากผู้ปกครอง จะทำให้เด็กนักเรียนหญิงมีพฤติกรรมในการป้องกันตนเองจากการถูกล้วงละเมิดทางเพศ

วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อศึกษาผลของโปรแกรมพัฒนาทักษะชีวิตโดยการสนับสนุนของผู้ปกครองต่อความรู้และทักษะชีวิตเพื่อป้องกันตนเองจากการถูกล้วงละเมิดทางเพศในเด็กนักเรียนหญิง โดยมีวัตถุประสงค์เฉพาะดังนี้

1. เพื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความรู้และทักษะการป้องกันตนเองจากการถูกล้วงละเมิดทางเพศหลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบ
2. เพื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความรู้และทักษะการป้องกันตนเองจากการถูกล้วง

ละเมิดทางเพศก่อนการทดลองและหลังการทดลองในกลุ่มทดลอง

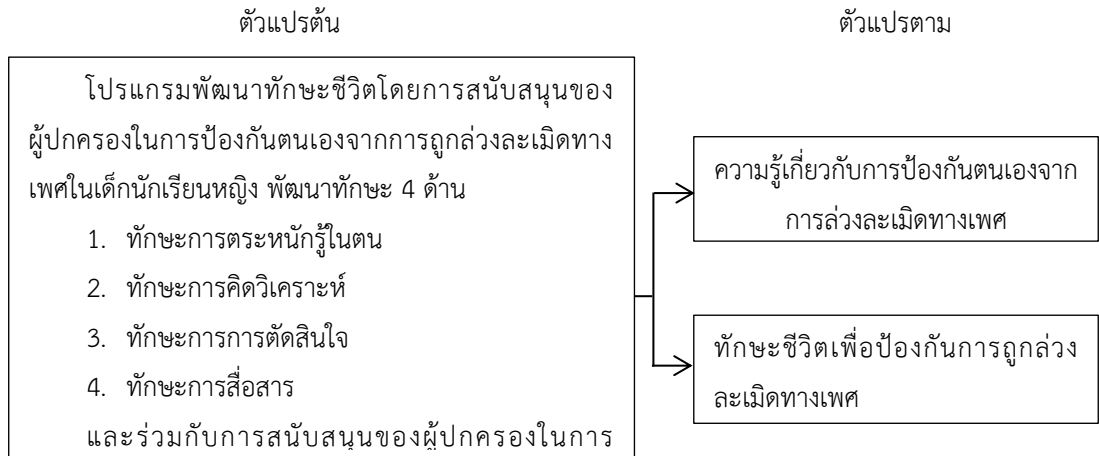
สมมติฐานการวิจัย

1. คะแนนเฉลี่ยความรู้และทักษะชีวิตเพื่อป้องกันตนเองจากการถูกล้วงละเมิดทางเพศในเด็กนักเรียนหญิงหลังการเข้าร่วมโปรแกรมสูงกว่าก่อนการเข้าร่วมโปรแกรม

2. กลุ่มทดลองที่ได้รับโปรแกรมพัฒนาทักษะชีวิตโดยการสนับสนุนของผู้ปกครองในการป้องกันตนเองจากการถูกล้วงละเมิดทางเพศในเด็กนักเรียนหญิง มีความรู้และทักษะชีวิตเพื่อป้องกันตนเองจากการถูกล้วงละเมิดทางเพศ ในด้านทักษะการตระหนักรู้ในตน ทักษะการคิดวิเคราะห์ ทักษะการตัดสินใจ และทักษะการสื่อสาร สูงกว่ากลุ่มเปรียบเทียบ

กรอบแนวคิดการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ใช้แนวคิดทักษะชีวิตในการป้องกันการถูกล้วงละเมิดทางเพศ^{6,18} ร่วมกับกระบวนการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมที่ประกอบด้วยประสบการณ์ การสะท้อนความคิด และอภิปราย ความคิดรวบยอด และการประยุกต์แนวคิด¹⁹ ร่วมกับการสนับสนุนของผู้ปกครอง²⁰ ซึ่งการพัฒนาทักษะชีวิตในการป้องกันการถูกล้วงละเมิดทางเพศเป็นจุดเชื่อมโยงระหว่างการเรียนรู้ในการป้องกันตนเองจากการถูกล้วงละเมิดทางเพศและการฝึกทักษะชีวิตเพื่อป้องกันตนเองจากการถูกล้วงละเมิดทางเพศ ทำให้เกิดพฤติกรรมด้านบวกนำไปสู่การป้องกันตนเองจากการถูกล้วงละเมิดทางเพศได้

แผนภูมิที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

วิธีการดำเนินการวิจัย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi Experimental Research) แบบ 2 กลุ่ม วัดก่อนและหลังการทดลอง (Two Group Pre-Posttest Design)

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่กำลังศึกษาในโรงเรียนแห่งหนึ่งในอำเภออุทุมพร จังหวัดสุพรรณบุรี ใช้วิธีคำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตรของ Glass²¹ กำหนดค่าอำนาจในการทดสอบ (Power of analysis) เท่ากับ .08 ค่าความคลาดเคลื่อนที่ .05 และค่าอิทธิพล (Effect side) เท่ากับ .50 ได้ขนาดกลุ่มตัวอย่างกลุ่มละ 27 คน และเพื่อป้องกันกลุ่มตัวอย่างสูญหาย จึงเพิ่มจำนวนกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 20²¹ ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างกลุ่มละ 33 คน รวมกลุ่มตัวอย่างในงานวิจัยครั้งนี้ 66 คน การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างผู้วิจัยใช้วิธีสุ่มเลือกโรงเรียนอย่างเฉพาะเจาะจง โรงเรียนที่สมัครใจเข้าร่วมโครงการวิจัย จำนวน

1 โรงเรียน สุ่มอย่างง่ายโดยจับฉลากแบ่งชั้นเรียน 2 ชั้นเรียนเป็นกลุ่มทดลอง และ 2 ชั้นเรียนเป็นกลุ่มเปรียบเทียบ จากนั้นทำการสุ่มอย่างง่ายโดยจับฉลากกลุ่มตัวอย่างในชั้นเรียนได้เป็นกลุ่มทดลอง 33 คน และกลุ่มเปรียบเทียบ 33 คน โดยมีเกณฑ์การคัดเข้าของกลุ่มตัวอย่างคือ ผู้ปกครองอนุญาตให้เข้าร่วมกิจกรรม สมัครใจเข้าร่วมการวิจัย เกณฑ์การคัดออก คือ มีภาระป่วยขณะทำกิจกรรม และไม่สามารถเข้าร่วมกิจกรรมได้ครบ 4 และเกณฑ์การคัดเข้าของผู้ปกครอง คือ เป็นมารดาของนักเรียน สมัครใจเข้าร่วมการวิจัย เกณฑ์การคัดออก คือ เป็นมารดาเลี้ยง และไม่สามารถเข้าร่วมกิจกรรมได้ครบ 2 ครั้ง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ เครื่องมือที่ใช้ประกอบด้วย 2 ส่วน คือ

1. **เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล** คือ แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไป ความรู้เกี่ยวกับการล่วงละเมิดทางเพศ ทักษะชีวิตเพื่อป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศ และแบบสอบถามการสนับสนุนของผู้ปกครอง

1.1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไป ความรู้เกี่ยวกับการล่วงละเมิดทางเพศ ทักษะชีวิตเพื่อป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศ แบ่งเป็น 3 ส่วน ดังนี้

1.1.1 ข้อมูลทั่วไป พัฒนาโดยผู้วิจัย ประกอบด้วยข้อคำถามเกี่ยวกับ อายุ ผลการเรียนของนักเรียน สถานภาพสมรสของบิดามารดา การมีพ่อเลี้ยงหรือแม่เลี้ยง สัมพันธภาพของสมาชิกในครอบครัวในปัจจุบัน สมาชิกภายในบ้านที่ดื่มสุรา การคบเพื่อนต่างเพศ และประสบการณ์การถูกล่วงละเมิดทางเพศ

1.1.2 ความรู้เกี่ยวกับการป้องกันตนเองจากการล่วงละเมิดทางเพศ โดยผู้วิจัยสร้างขึ้นเองจากงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ประกอบด้วยข้อคำถามเกี่ยวกับการล่วงละเมิดทางเพศ ได้แก่ ความหมาย รูปแบบการกระทำ ผู้กระทำการล่วงละเมิดทางเพศ พฤติกรรมที่เสี่ยงต่อการถูกล่วงละเมิดทางเพศ และการป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ จำนวน 10 ข้อ ลักษณะคำถามเป็นแบบให้เลือกคำตอบที่ถูกต้อง มี 3 ตัวเลือก คำตอบที่ถูกต้อง 1 คะแนน คำตอบอื่นๆ 0 คะแนน การแปลผลคะแนนใช้การแบ่งช่วงคะแนนเป็น 3 ระดับแบบอิงเกณฑ์ของบลูม และคณะ²¹ คือ ช่วงคะแนน 9-10 มีความรู้เรื่องการล่วงละเมิดทางเพศอยู่ในระดับสูง ช่วงคะแนน 7-8 มีความรู้เรื่องการล่วง

ละเมิดทางเพศอยู่ในระดับปานกลาง ช่วงคะแนน 0-6 มีความรู้เรื่องการล่วงละเมิดทางเพศอยู่ในระดับต่ำ

1.1.3 ทักษะชีวิตเพื่อป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศ ผู้วิจัยประยุกต์จากงานวิจัยของสุธิดา กลัดทอง⁸ ใน 4 ด้านของทักษะชีวิต ด้านละ 10 ข้อ รวม 40 ข้อ เป็นแบบมาตราประมาณค่า (Rating scale) แบ่งเป็น 3 ระดับ คือ ตั้งแต่จริง (3) จนถึง ไม่จริง (1) ประกอบด้วย 1) ด้านทักษะการตระหนักรู้ในตนเองต่อการป้องกันถูกล่วงละเมิดทางเพศ 2) ด้านทักษะการคิดวิเคราะห์วิจารณ์ถึงสถานการณ์เสี่ยงต่อการถูกล่วงละเมิดทางเพศ 3) ด้านทักษะการตัดสินใจอย่างมีเหตุผลเมื่อเกิดสถานการณ์เสี่ยงต่อการป้องกันถูกล่วงละเมิดทางเพศ 4) ด้านทักษะการสื่อสารเพื่อป้องกันสถานการณ์เสี่ยงต่อการถูกล่วงละเมิดทางเพศ การแปลผลคะแนนใช้การแบ่งช่วงคะแนนตามเกณฑ์พิสัย²² ซึ่งคะแนนดิบของทักษะชีวิตทั้ง 4 ด้าน มีค่าต่ำสุดและสูงสุด คือ 70-120 แบ่งช่วงคะแนนได้ดังนี้คือ ช่วงคะแนน 104-120 มีทักษะชีวิตเพื่อป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศในระดับดี ช่วงคะแนน 87-103 มีทักษะชีวิตเพื่อป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศในระดับปานกลาง ช่วงคะแนน 70-86 มีทักษะชีวิตเพื่อป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศในระดับต่ำ

1.2 แบบสอบถามการสนับสนุนของผู้ปกครอง โดยผู้วิจัยสร้างขึ้นเองจากงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ประกอบด้วยข้อคำถามเกี่ยวกับการสนับสนุนของผู้ปกครองในการสนับสนุนด้านข้อมูลข่าวสาร และการสนับสนุนด้านอารมณ์

จำนวน 10 ข้อ ลักษณะคำถามเป็นแบบให้
เลือกตอบ 2 ตัวเลือก คือ ทำ 1 คะแนน ไม่ทำ 0
คะแนน คะแนนรวม 10 คะแนน

การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ การวิจัย

แบบสอบถามที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้
ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบความตรงเชิงเนื้อหา
(Content Validity) โดยนำแบบสอบถาม
นำเสนอต่ออาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ 3 ท่าน
และผู้เชี่ยวชาญทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน พิจารณาข้อ
คำถามความรู้เกี่ยวกับการล้วงละเมิดทางเพศ
และทักษะชีวิตเพื่อป้องกันการถูกล้วงละเมิดทาง
เพศ คือ ทักษะการตระหนักรู้ในตนเองต่อการ
ป้องกันการถูกล้วงละเมิดทางเพศ ทักษะการคิด
วิเคราะห์วิจารณ์ถึงสถานการณ์เสี่ยงต่อการถูก
ล้วงละเมิดทางเพศ ทักษะการตัดสินใจอย่างมี
เหตุผลเมื่อเกิดสถานการณ์เสี่ยงต่อการป้องกันถูก
ล้วงละเมิดทางเพศ และทักษะการสื่อสารเพื่อ
ป้องกันสถานการณ์เสี่ยงต่อการถูกล้วงละเมิด
ทางเพศ มีค่า CVI คือ 0.9, 0.9, 0.8, 1.0 และ
0.8 ตามลำดับ จากนั้นนำไปทดลองใช้ (Try out)
กับประชากรที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับกลุ่ม
ตัวอย่างจำนวน 30 คน นำข้อมูลมาวิเคราะห์หา
ค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถาม
โดยวิธีหาค่า สัมประสิทธิ์อัลฟาของครอนบาค
(Cronbach's Alpha Coefficient) ของ
แบบสอบถามทักษะชีวิตเพื่อป้องกันการถูกล้วง
ละเมิดทางเพศ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.85
แบ่งเป็น 1) ด้านทักษะการตระหนักรู้ในตนเองต่อ
การป้องกันการถูกล้วงละเมิดทางเพศ มีค่าความ
เชื่อมั่นเท่ากับ 0.63 2) ด้านทักษะการคิด

วิเคราะห์วิจารณ์ถึงสถานการณ์เสี่ยงต่อการถูก
ล้วงละเมิดทางเพศ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ
0.86 3) ด้านทักษะการตัดสินใจอย่างมีเหตุผล
เมื่อเกิดสถานการณ์เสี่ยงต่อการป้องกันถูกล้วง
ละเมิดทางเพศ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.86 4)
ด้านทักษะการสื่อสารเพื่อป้องกันสถานการณ์
เสี่ยงต่อการถูกล้วงละเมิดทางเพศ มีค่าความ
เชื่อมั่นเท่ากับ 0.73 และโดยวิธีการหาค่าความ
เชื่อมั่นโดยสูตร KR20 ของแบบสอบถามความรู้
เกี่ยวกับการล้วงละเมิดทางเพศ มีค่าความเชื่อมั่น
เท่ากับ 0.70

2. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง คือ
โปรแกรมพัฒนาทักษะชีวิตโดยการสนับสนุนของ
ผู้ประกอบการในการป้องกันตนเองจากการถูกล้วง
ละเมิดทางเพศในเด็กนักเรียนหญิง จัดอบรมโดย
ใช้กระบวนการการจัดการเรียนการสอน ด้วย
วิธีการบรรยาย การใช้สื่อการสอน การชมวีดิ
ทัศน์ การแสดงบทบาทสมมติ การฝึกปฏิบัติใน
สถานการณ์จำลอง การอภิปรายกลุ่มเกี่ยวกับ
ความรู้เรื่องการล้วงละเมิดทางเพศและทักษะ
ชีวิตเพื่อป้องกันการล้วงละเมิดทางเพศ
ประกอบด้วย ทักษะการตระหนักรู้ในตนเอง ทักษะ
การคิดวิเคราะห์ ทักษะการตัดสินใจอย่างมี
เหตุผล และทักษะการสื่อสาร ผ่านกระบวนการ
เรียนรู้จากประสบการณ์ การสะท้อนความคิด
และอภิปราย ความคิดรวบยอด และการ
ประยุกต์แนวคิด ร่วมกับการสนับสนุนของ
ผู้ประกอบการด้านข้อมูลข่าวสาร และการสนับสนุน
ด้านอารมณ์ ซึ่งในเด็กนักเรียนหญิงจัดกิจกรรม
จำนวน 4 ครั้ง ครั้งละ 60 นาที และในผู้ประกอบการ
จัดกิจกรรมจำนวน 2 ครั้ง ครั้งละ 60 นาที ดังนี้

ครั้งที่ 1 จัดอบรมให้ความรู้ เกี่ยวกับการป้องกันตนเองจากการล่วงละเมิดทางเพศให้แก่เด็กนักเรียนหญิงในหัวข้อ “รู้ทันภัยใกล้ตัว” โดยผ่านกระบวนการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม ประกอบด้วย ความหมาย รูปแบบการกระทำ และลักษณะของผู้กระทำการล่วงละเมิดทางเพศและการป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ

จัดอบรมให้ความรู้แก่ผู้ปกครอง ในหัวข้อ “การสนับสนุนการป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศ” โดยให้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการล่วงละเมิดทางเพศในเด็ก บทบาทของผู้ปกครองในการป้องกันการล่วงละเมิดในเด็ก และแนวทางการสนับสนุนด้านข้อมูลข่าวสาร และการสนับสนุนด้านอารมณ์

ครั้งที่ 2 จัดอบรมฝึกทักษะการตระหนักรู้ในตนเองต่อการป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศให้แก่เด็กนักเรียนหญิงในหัวข้อ “รู้ตนทันภัย” โดยผ่านกระบวนการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม เน้นการสะท้อนคิดและอภิปรายผ่านการแสดงความคิดเห็น ความรู้สึกของตนเอง แลกเปลี่ยนกับสมาชิกในกลุ่ม ถึงสถานการณ์ที่เสี่ยงต่อการถูกล่วงละเมิดทางเพศ และวิเคราะห์กรณีศึกษาการเสี่ยงต่อการถูกล่วงละเมิดทางเพศ ร่วมกับการได้รับการสนับสนุนจากผู้ปกครองในด้านข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศ การตกเตือนเกี่ยวกับการปกป้องสิทธิในร่างกาย

ครั้งที่ 3 จัดอบรมฝึกทักษะทักษะการคิดวิเคราะห์ถึงสถานการณ์เสี่ยงต่อการถูกล่วงละเมิดทางเพศ และทักษะการตัดสินใจ

อย่างมีเหตุผลเมื่อเกิดสถานการณ์เสี่ยงต่อการป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศให้แก่เด็กนักเรียนหญิง ในหัวข้อ “ทำอะไรให้พ้นภัย” โดยผ่านกระบวนการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม เน้นกิจกรรมการสะท้อนคิดและอภิปรายกลุ่ม และประสบการณ์จากตัวแบบที่มีพฤติกรรมทางบวก และการฝึกบทบาทสมมติ (Role play) เกี่ยวกับการตัดสินใจในสถานการณ์เสี่ยงต่อการถูกล่วงละเมิดทางเพศ ร่วมกับการได้รับการสนับสนุนจากผู้ปกครองในด้านข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการให้คำแนะนำ ชี้แนะแนวทางในการตัดสินใจแก้ไขปัญหา

จัดกิจกรรมให้แก่ผู้ปกครอง ในหัวข้อ “แลกเปลี่ยนเรียนรู้” ในการทบทวนการสนับสนุนทักษะการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศแก่เด็ก และแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในกลุ่มผู้ปกครองเกี่ยวกับการสนับสนุนการป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศแก่เด็ก ปัญหาที่พบ และแนวทางการแก้ไข

ครั้งที่ 4 จัดอบรมฝึกทักษะการสื่อสารเพื่อป้องกันสถานการณ์เสี่ยงต่อการถูกล่วงละเมิดทางเพศให้แก่เด็กนักเรียนหญิง ในหัวข้อ “สื่อสารอย่างไรดี” โดยผ่านกระบวนการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม เน้นการสะท้อนคิดและอภิปรายกลุ่มระดมสมอง เพื่อวิเคราะห์สถานการณ์จำลองที่สร้างขึ้นเป็นบทบาทสมมติตัวละครและสถานการณ์ขึ้นให้นักเรียนได้เรียนรู้ประสบการณ์ตามสถานการณ์จำลองดังกล่าว และการแสดงบทบาทสมมติตามสถานการณ์ที่กำหนดให้เกี่ยวกับการสื่อสารเมื่อเผชิญกับสถานการณ์เสี่ยงต่อการถูกล่วงละเมิดทางเพศ

ร่วมกับบริการได้รับการสนับสนุนจากผู้ปกครองในด้านข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการปฏิเสธต่อเหตุการณ์ที่เสี่ยงต่อการถูกล่วงละเมิดทางเพศ

สำหรับเด็กนักเรียนหญิงในกลุ่มเปรียบเทียบได้รับการอบรมความรู้เรื่องการถูกล่วงละเมิดทางเพศ และการป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศหลังสิ้นสุดการวิจัย

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลในโรงเรียน โดยมีระยะเวลาการดำเนินการ ศึกษาอยู่ในช่วงเดือนธันวาคม 2558 – กุมภาพันธ์ 2559 ผู้วิจัยได้พิทักษ์สิทธิ์กลุ่มตัวอย่าง โดยส่งโครงการเข้าร่วมพิจารณาจากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ คณะสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล และได้รับอนุมัติหมายเลข MUPH 2015-155 หลังจากนั้นได้ทำการติดต่อประสานงานโรงเรียนเพื่อขอความอนุเคราะห์ในการเข้าศึกษาวิจัยและเก็บรวบรวมข้อมูล และก่อนที่จะเก็บรวบรวมข้อมูล กลุ่มตัวอย่างได้รับการชี้แจงวัตถุประสงค์ การวิจัย สิทธิในการตอบรับหรือปฏิเสธการเข้าร่วมในการวิจัย รวมทั้งการรักษาความลับของผู้ให้ข้อมูลรวมถึงการทำลายข้อมูลเมื่อสิ้นสุดโครงการวิจัย และให้ผู้ปกครองของกลุ่มตัวอย่างที่ยินดีสมัครใจเข้าร่วมโครงการลงนามในเอกสารยินยอมโดยได้รับการบอกกล่าวและเต็มใจ ใช้เวลาในการดำเนินการวิจัยทั้งหมด 6 สัปดาห์ ก่อนการทดลองผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลทั้งในกลุ่มทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบ หลังจากนั้นดำเนินการทดลองในกลุ่มทดลองโดยการให้โปรแกรมพัฒนาทักษะชีวิตโดยการ

สนับสนุนของผู้ปกครองในการป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศในเด็กนักเรียนหญิง ในสัปดาห์ที่ 2-5 จำนวน 4 ครั้ง ใช้เวลาในการจัดกิจกรรมครั้งละ 60 นาที และเก็บข้อมูลทันทีหลังสิ้นสุดการทดลองในสัปดาห์ที่ 6 เมื่อสิ้นสุดการเก็บรวบรวมข้อมูลกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มได้ลดลงเหลือกลุ่มละ 30 คน คิดเป็นร้อยละ 84.51 เนื่องจากการสูญหายของกลุ่มตัวอย่างขณะดำเนินการกิจกรรมจึงได้คัดออกจากการวิจัย

การวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติพรรณนา ได้แก่ ความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติวิเคราะห์ด้านคุณลักษณะประชากรด้วย t-test และ chi-square test และ เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความรู้เกี่ยวกับการถูกล่วงละเมิดทางเพศ และทักษะชีวิตเพื่อป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศในกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการเข้าร่วมโปรแกรม ด้วยสถิติ Paired t-test และ เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความรู้เกี่ยวกับการถูกล่วงละเมิดทางเพศ และทักษะชีวิตเพื่อป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศ ในกลุ่มทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบด้วยสถิติ Independent t-test

ผลการวิจัย

1. ข้อมูลคุณลักษณะประชากร กลุ่มทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบมีอายุระหว่าง 9-11 ปี อายุเฉลี่ย 9.73 ปี ผลการเรียนรู้ภาคการศึกษาล่าสุดของเด็กนักเรียนหญิงทั้งสองกลุ่ม คือ 3.28 สถานภาพสมรสของบิดามารดาของเด็กนักเรียนหญิงกลุ่มทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบส่วนใหญ่ บิดามารดาอยู่ร่วมกัน (ร้อยละ 63.3 และ 66.7

ตามลำดับ) และทั้งสองกลุ่มมีบิดาเลี้ยงร้อยละ 13.3 สัมพันธภาพของสมาชิกในครอบครัวทั้งสองกลุ่มส่วนใหญ่มีสัมพันธภาพของสมาชิกในครอบครัวที่อบอุ่นร้อยละ 81.7 การดื่มสุราของสมาชิกภายในบ้านกลุ่มทดลองส่วนใหญ่ไม่ดื่มสุราและกลุ่มเปรียบเทียบส่วนใหญ่ดื่มสุรา (ร้อยละ 46.7 และ 56.7 ตามลำดับ) สำหรับประสบการณ์ต่อเหตุการณ์การถูกล่วงละเมิดทางเพศ ในช่วง 1 ปีที่ผ่านมา ทั้งสองกลุ่มมีประสบการณ์การถูกล่วงละเมิดทางเพศ ร้อยละ 11.7 เหตุการณ์การถูกล่วงละเมิดทางเพศที่พบส่วนใหญ่คือ ถูกพุดจาแทะโลมหรือพุดจาสองแง่สองง่าม และการได้รับโทรศัพท์ / line/Facebook ภาพ/วิดีโอ/ข้อความลามก เมื่อทดสอบความแตกต่างทางสถิติในคุณลักษณะ

ดังกล่าวข้างต้น ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบพบว่าไม่แตกต่างกัน ($p\text{-value} > .05$)

2. ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยตัวแปรที่ศึกษาก่อนทดลองและหลังทดลอง ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบ พบว่าก่อนการทดลอง ทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบมีคะแนนเฉลี่ยตัวแปรที่ศึกษาไม่แตกต่างกัน และหลังการทดลอง พบว่ากลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยความรู้เกี่ยวกับการล่วงละเมิดทางเพศสูงกว่ากลุ่มเปรียบเทียบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีคะแนนเฉลี่ยทักษะชีวิตเพื่อป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศทั้ง 4 ด้านในกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มเปรียบเทียบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ดังตารางที่ 1

Table 1. Comparison of the Mean Scores of Knowledge and Life Skills from sexual abuse prevention Between the Experimental and the Comparison Groups, Before and After the Experimentation.

Variables	Experimental group		Comparison group		Independent t-test	p-value
	\bar{x}	SD	\bar{x}	SD		
	Knowledge about sexual harassment					
Before-experimentation	7.53	1.74	7.43	1.61	0.231	.818
After-experimentation	8.73	1.05	7.50	1.93	3.081	<.05
Life skills about sexual abuse prevention						
Before-experimentation	99.97	12.31	99.20	11.56	0.249	.804
After-experimentation	111.87	4.80	100.87	12.48	4.507	<.001
Self-awareness skills						
Before-experimentation	23.03	3.42	23.03	3.15	0.000	1.000
After-experimentation	26.43	2.03	23.50	3.83	3.707	<.001

Variables	Experimental group		Comparison group		Independent t-test	p-value
	\bar{x}	SD	\bar{x}	SD		
Critical thinking skills						
Before-experimentation	24.33	3.94	23.20	5.44	0.924	.359
After-experimentation	28.30	1.49	24.10	4.84	4.539	<.001
Decision-making skills						
Before-experimentation	26.90	3.69	27.13	4.01	0.234	.816
After-experimentation	28.87	1.50	27.57	3.02	2.108	<.05
Communication skills						
Before-experimentation	25.70	3.97	25.83	3.02	0.147	.884
After-experimentation	28.27	1.76	25.70	4.59	2.857	<.05

* สถิติที่ใช้ Independent t-test

3. ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยภายในกลุ่มทดลอง พบว่าภายหลังการทดลองมีคะแนนเฉลี่ยความรู้เกี่ยวกับการล่วงละเมิดทางเพศสูงกว่าก่อนทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีคะแนนเฉลี่ยทักษะชีวิตเพื่อป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศทั้ง 4 ด้านสูงกว่าก่อนทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ทักษะชีวิตเพื่อป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ ภายหลังการทดลองมีคะแนนเฉลี่ยทักษะการตระหนักรู้ในตน ทักษะการคิดวิเคราะห์ สูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และมีคะแนนเฉลี่ยทักษะการตัดสินใจอย่างมีเหตุผล และทักษะการสื่อสารสูงกว่าก่อนทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังตารางที่ 2

Table 2 Comparison of the Mean Scores of Knowledge and Life Skills from sexual abuse prevention within the Experimental, Before and After the Experimentation

Variables	\bar{x}	SD	Paired t-test	p-value
Knowledge about sexual harassment				
Before-experimentation	7.53	1.74	3.561	<.05
After-experimentation	8.73	1.05		
Life skills about sexual abuse prevention				
Before-experimentation	99.97	12.31	5.023	<.001
After-experimentation	111.87	4.80		

Variables	\bar{x}	SD	Paired t-test	p-value
Self-awareness skills				
Before-experimentation	23.03	3.43	4.600	<.001
After-experimentation	26.43	2.03		
Critical thinking skills				
Before-experimentation	24.33	3.94	5.335	<.001
After-experimentation	28.30	1.49		
Decision-making skills				
Before-experimentation	26.90	3.69	2.744	<.05
After-experimentation	28.87	1.50		
Communication skills				
Before-experimentation	25.70	3.97	3.368	<.05
After-experimentation	28.67	1.76		

* สถิติที่ใช้ Paired t-test

อภิปรายผล

จากการศึกษาวิจัย ผู้วิจัยได้อภิปรายผลดังนี้

1. **ความรู้เกี่ยวกับการป้องกันตนเอง**
จากการล่อลวงละเมิดทางเพศ ภายหลังได้รับโปรแกรมเด็กนักเรียนหญิงมีคะแนนเฉลี่ยความรู้เกี่ยวกับการป้องกันตนเองจากการล่อลวงละเมิดทางเพศ สูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p\text{-value} < .05$) ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน แสดงให้เห็นว่าโปรแกรมพัฒนาทักษะชีวิตโดยการสนับสนุนของผู้ปกครองในการป้องกันตนเองจากการถูกล่อลวงละเมิดทางเพศในเด็กนักเรียนหญิงนี้ สามารถเพิ่มความรู้เกี่ยวกับการล่อลวงละเมิดทางเพศได้ กิจกรรมการให้ความรู้ผ่านกระบวนการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม เริ่มจากขั้นของประสบการณ์ นักเรียนได้แลกเปลี่ยนประสบการณ์โดยสนทนาถึงเหตุการณ์การถูกล่อลวงละเมิดทางเพศ และนักเรียนได้สังเกตการณ์

กระทำของตัวแบบจากภาพข่าวการกระทำการถูกล่อลวงละเมิดทางเพศเด็ก ขั้นการสะท้อนคิดและการอภิปราย นักเรียนได้สะท้อนความคิดและการอภิปรายผ่านกระบวนการกลุ่มย่อย โดยใช้เทคนิคระดมสมอง แสดงความรู้สึกรู้สึกต่อจากภาพข่าวสถานการณ์ การถูกล่อลวงละเมิดทางเพศ ขั้นความคิดรวบยอด นักเรียนร่วมกันสรุปเนื้อหาได้รับการบรรยายผ่านสื่อการสอน จากนั้นขั้นการประยุกต์ใช้แนวคิด นักเรียนนำประสบการณ์เดิมและความคิดรวบยอดที่ได้จากกิจกรรมมาอภิปรายร่วมกันถึงการป้องกันตนเองจากการถูกล่อลวงละเมิดทางเพศ ร่วมกับการได้รับการสนับสนุนจากผู้ปกครองในด้านข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการล่อลวงละเมิดทางเพศเด็ก การให้คำแนะนำ เพื่อให้ นักเรียนตระหนักถึงภัยจากการถูกล่อลวงละเมิดทางเพศ การชี้แนะเกี่ยวกับทักษะในการป้องกันการถูกล่อลวงละเมิดทางเพศ และการ

สนับสนุนด้านอารมณ์ ในการติดตาม เฝ้าระวัง พฤติกรรมที่เสี่ยงต่อการถูกล่วงละเมิดทางเพศ และการให้กำลังใจ ชมเชยเมื่อนักเรียนปฏิบัติตัว ได้ดี ส่งผลให้นักเรียนมีความรู้เกี่ยวกับการล่วงละเมิดทางเพศ และการป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ สอดคล้องกับการศึกษาที่ผ่านมา ซึ่งพบว่าความตั้งใจในการกระทำ พฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศของนักเรียนชั้นประถมศึกษา ผ่านกิจกรรมการบรรยาย การอภิปรายกลุ่ม และการแสดงบทบาทสมมติ หลังสิ้นสุดโปรแกรมสูงกว่า ก่อนเข้าร่วมโปรแกรม²³ เมื่อพิจารณาผลการวิเคราะห์รายข้อพบว่า กลุ่มทดลองมีจำนวนผู้ตอบถูกในด้านสถานการณ์ที่เสี่ยงต่อการถูกล่วงละเมิดทางเพศและด้านการป้องกันตนเองจากสถานการณ์เสี่ยงต่อการถูกล่วงละเมิดทางเพศ สูงขึ้นกว่าก่อนการทดลอง เป็นผลจากการจัดกิจกรรมที่เน้นการสะท้อนความคิดและการอภิปราย ผ่านกระบวนการกลุ่มย่อย ทำให้นักเรียนได้ระดมสมอง พุดคุยแลกเปลี่ยนข้อมูล แสดงความคิดเห็น และความรู้สึกร่วมกันของตนเอง แลกเปลี่ยนกับสมาชิกในกลุ่ม ทำให้เกิดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ รวมทั้งการใช้สื่อการสอนที่เหมาะสม ใช้ภาพเป็นสัญลักษณ์ เนื้อหา กระชับเข้าใจง่าย ซึ่งเป็นรูปแบบของการจัดกิจกรรมเหมาะสมกับพัฒนาการทางสังคมของวัยรุ่นตอนต้น ที่เน้นการทำกิจกรรมกลุ่มร่วมกับเพื่อนเพศเดียวกัน ทำให้เกิดการแลกเปลี่ยนความคิดและร่วมกันทำกิจกรรม อภิปรายปัญหา ร่วมกัน⁴ และเสริมกิจกรรมประกอบการบรรยาย เช่น การเล่นเกม การตอบคำถาม ซึ่งจะช่วยให้

นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมทำให้เกิดการเรียนรู้และส่งเสริมความรู้ความเข้าใจในเนื้อหา มากขึ้น ส่งผลให้กลุ่มทดลองมีจำนวนผู้ตอบถูก มากกว่ากลุ่มเปรียบเทียบในทุกรายข้อ แสดงให้เห็นถึงความสามารถในการนำความรู้ที่ได้จากการเรียนไปประยุกต์ใช้ได้กับการป้องกันตนเอง จากเหตุการณ์ที่เสี่ยงต่อการถูกล่วงละเมิดทางเพศได้

การให้ความรู้เรื่องการล่วงละเมิดทางเพศ โดยกระบวนการการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม ทำให้นักเรียนหญิงกลุ่มตัวอย่างมีคะแนนเฉลี่ยความรู้เกี่ยวกับการล่วงละเมิดทางเพศดีกว่าก่อนทดลอง ซึ่งเป็นไปตามแนวคิดการสอนความรู้ผ่านการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม (Participatory learning) ประกอบด้วยประสบการณ์ การสะท้อนคิดและการอภิปราย ความคิดรวบยอด และการประยุกต์ใช้แนวคิด ร่วมกับการสนับสนุนของผู้ปกครอง ส่งผลให้นักเรียนมีความรู้เกี่ยวกับการล่วงละเมิดทางเพศ และการป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ ซึ่งการพัฒนาทักษะชีวิตต้องมีความรู้ เป็นส่วนประกอบหนึ่งในการป้องกันพฤติกรรมสุขภาพที่เป็นปัญหา ช่วยสร้างทักษะชีวิตเป็นพื้นฐานและเป็นองค์ประกอบร่วมของทักษะชีวิตตัวอื่นๆ ทั้งหมด¹⁹

2. ทักษะชีวิตเพื่อป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศ ภายหลังได้รับโปรแกรมเด็กนักเรียนหญิงมีคะแนนเฉลี่ยทักษะชีวิตเพื่อป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศทั้ง 4 ด้านสูงกว่าก่อนทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (p -value < .001) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ทักษะชีวิตเพื่อป้องกันตนเองจากการถูกล่วง

ละเมิดทางเพศ ภายหลังจากได้รับโปรแกรมเด็กนักเรียนหญิงมีคะแนนเฉลี่ยทักษะการตระหนักรู้ในตน ทักษะการคิดวิเคราะห์ สูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p\text{-value} < .001$) และมีคะแนนเฉลี่ยทักษะการตัดสินใจ และทักษะการสื่อสารสูงกว่าก่อนทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p\text{-value} < .05$) ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน แสดงให้เห็นว่าโปรแกรมพัฒนาทักษะชีวิตโดยการสนับสนุนของผู้ปกครองในการป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศในเด็กนักเรียนหญิงนี้ สามารถเพิ่มทักษะชีวิตเพื่อป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศได้ เมื่อพิจารณาผลการวิเคราะห์รายทักษะ พบว่า

ด้านทักษะการตระหนักรู้ในตน (Self-awareness) มีกิจกรรมการฝึกทักษะการตระหนักรู้ในตน ผ่านกระบวนการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมเพื่อให้นักเรียนเกิดความตระหนักรู้ในศักยภาพของตนเองในการป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศ เริ่มจากขั้นประสบการณ์ นักเรียนได้เขียนถึงข้อดีข้อเสียของตนเอง และวิธีการแก้ไขข้อบกพร่อง ผ่านกิจกรรมรู้จักฉันรู้จักเธอ ขั้นการสะท้อนคิดและการอภิปราย นักเรียนได้สะท้อนความคิดและอภิปรายผ่านกระบวนการกลุ่มย่อย โดยใช้เทคนิคระดมสมองถึงสถานการณ์ที่เสี่ยงต่อการถูกล่วงละเมิดทางเพศ ขั้นความคิดรวบยอด นักเรียนสรุปร่วมกันถึงการตระหนักรู้ในตนเอง ตระหนักถึงสิทธิในร่างกาย จิตใจตนเอง และได้รับการบรรยายสรุปเรื่องการปกป้องสิทธิในร่างกายของตน จากนั้นขั้นประยุกต์ใช้แนวคิด นักเรียนเขียนคำขวัญรณรงค์การป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศ

ร่วมกับการได้รับการสนับสนุนจากผู้ปกครองในด้านข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการให้คำแนะนำ การตัดสินใจเกี่ยวกับการปกป้องสิทธิในร่างกาย เช่น การแต่งกายที่เหมาะสม การถูกสัมผัสร่างกาย และการสนับสนุนด้านอารมณ์ ในการติดตามเฝ้าระวังพฤติกรรมที่เสี่ยงต่อการถูกล่วงละเมิดทางเพศ และการให้กำลังใจ ชมเชยเมื่อนักเรียนปฏิบัติตัวได้ดี ทำให้นักเรียนเกิดการตระหนักรู้ในศักยภาพของตนเองในการป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศ การฝึกทักษะการตระหนักรู้ในตน โดยกระบวนการการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม ซึ่งประกอบด้วย ประสบการณ์ การสะท้อนความคิด และอภิปราย ความคิดรวบยอด และการประยุกต์ใช้แนวคิด ร่วมกับการสนับสนุนของผู้ปกครอง ทำให้นักเรียนหญิงกลุ่มตัวอย่างมีคะแนนเฉลี่ยความรู้ทักษะการตระหนักรู้ในตน ดีกว่าก่อนทดลอง ทั้งด้านการเข้าใจตนเอง รู้ว่าตนเองกำลังคิดอะไร รู้สึกอย่างไร กับตนเองและผู้อื่น การปกป้องสิทธิในร่างกายตนเอง รวมทั้งสามารถที่จะประเมินสถานการณ์ต่อการถูกล่วงละเมิดทางเพศที่อาจเกิดขึ้นกับตนเองได้ ซึ่งเป็นไปตามแนวทางการพัฒนาทักษะตระหนักรู้ในตน คือการศึกษาค้นคว้าตนเอง และการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น¹⁹ นอกจากนี้ยังพบว่าการสอนสิทธิในร่างกายของตน และทักษะการป้องกันตนเอง ส่งผลให้นักเรียนที่เข้าร่วมโปรแกรมป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศมีคะแนนการแยกแยะสัมผัสที่เหมาะสมและไม่เหมาะสม และการประยุกต์การปรับตัวต่อการถูกล่วงละเมิดทางเพศในสถานการณ์จริงสูงกว่ากลุ่มควบคุม²⁴

ด้านทักษะการคิดวิเคราะห์ (Critical Thinking skill) และทักษะการตัดสินใจ (Decision-making skill) มีกิจกรรมการฝึกทักษะการคิดวิเคราะห์และทักษะการตัดสินใจผ่านกระบวนการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมเพื่อให้ นักเรียนสามารถวิเคราะห์สถานการณ์เสี่ยงจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ เริ่มจากชั้นประถมศึกษา นักเรียนได้สังเกตการณ์การกระทำของตัวแบบที่มีพฤติกรรมทางบวกโดยชมวีดิทัศน์ สถานการณ์การป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ เรื่อง “ภัยที่เกิดกับฉัน” พร้อมทั้งได้รับการบรรยายขั้นตอนในการตัดสินใจ ชั้นการสะท้อนคิดและการอภิปราย นักเรียนได้สะท้อนความคิดและอภิปรายผ่านกระบวนการกลุ่มย่อย โดยใช้เทคนิคระดมสมอง ถึงสถานการณ์เสี่ยงต่อการถูกล่วงละเมิดทางเพศที่ต้องเลือกตัดสินใจจากการดูวีดิทัศน์ ชั้นความคิดรวบยอด นักเรียนสรุปร่วมกันถึงการคิดวิเคราะห์สถานการณ์เสี่ยงการตัดสินใจหลีกเลี่ยงจากสถานการณ์นั้น และได้รับการบรรยายเกี่ยวกับการคิดวิเคราะห์ และการตัดสินใจเพื่อหลีกเลี่ยงสถานการณ์เสี่ยงต่อการถูกล่วงละเมิดทางเพศ จากนั้นชั้นประยุกต์ใช้แนวคิด นักเรียนจับคู่แสดงบทบาทสมมติหน้าชั้นเรียนเกี่ยวกับการวิเคราะห์ และการตัดสินใจในสถานการณ์เสี่ยงต่อการถูกล่วงละเมิดทางเพศ ร่วมกับการได้รับการสนับสนุนจากผู้ปกครองในด้านข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการให้คำแนะนำเกี่ยวกับภัยจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ แนวทางในการตัดสินใจแก้ไขปัญหา และการสนับสนุนด้านอารมณ์ ในการติดตาม ฝ่าระวังพฤติกรรมที่เสี่ยงต่อการถูกล่วงละเมิดทางเพศ

เช่น การสอบถามการออกไปนอกบ้านของนักเรียน การให้ความสนใจต่อเพื่อนของนักเรียน การไม่ปล่อยละเลยให้นักเรียนอยู่คนเดียวในสถานที่ใด และการให้กำลังใจ ชมเชยเมื่อนักเรียนปฏิบัติตัวได้ดี ซึ่งรูปแบบของการจัดกิจกรรมนั้นเหมาะสมกับพัฒนาการทางสังคมของวัยรุ่นตอนต้น ที่เน้นการทำกิจกรรมกลุ่มร่วมกับเพื่อนเพศเดียวกัน ทำให้เกิดการแลกเปลี่ยนความคิดและร่วมกันทำกิจกรรม อภิปรายปัญหาร่วมกัน และพัฒนาการทางสติปัญญา และความคิด วิเคราะห์ ซึ่งเริ่มคิดเหมือนผู้ใหญ่ คิดอย่างมีเหตุผล สามารถแก้ปัญหาได้อย่างมีเหตุผล ตัดสินใจด้วยตนเองได้ และวางแผนในอนาคตได้⁴ ส่งผลให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ทักษะการคิดวิเคราะห์และการตัดสินใจอย่างมีประสิทธิภาพ เป็นผลให้กลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยรายข้อมากกว่ากลุ่มเปรียบเทียบในทุกข้อ แสดงให้เห็นถึงความสามารถของนักเรียนในการเลือกตัดสินใจที่จะหลีกเลี่ยงเมื่อเผชิญกับสถานการณ์เสี่ยงต่อการถูกล่วงละเมิดทางเพศได้ ซึ่งการฝึกทักษะการคิดอย่างมีวิจารณญาณ จะช่วยส่งเสริมความสามารถให้นักเรียนมีทักษะการตัดสินใจที่ถูกต้องเหมาะสม แทนการตัดสินใจจากประสบการณ์เดิม หรือจากแบบอย่างที่เขาเห็นมา และจะช่วยในการตัดสินใจในเรื่องที่ซับซ้อน ช่วยให้เกิดความสมดุล หรือความยับยั้งใจที่จะพิจารณาเกี่ยวกับความเสี่ยงต่อการถูกล่วงละเมิดทางเพศ⁶ สอดคล้องกับการศึกษาของฐานดาเกียรติเกาะ⁵ พบว่าการใช้กระบวนการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม โดยการกำหนดสถานการณ์

จำลองและการใช้กระบวนการกลุ่ม ประกอบด้วย การบรรยาย การระดมสมอง การอภิปรายกลุ่ม การเล่นเกม การแสดงบทบาทสมมติ ภายหลัง การทดลองและระยะติดตามผล กลุ่มทดลองมี คะแนนเฉลี่ยทักษะการคิดอย่างมีวิจารณญาณ และพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศสูงกว่าก่อนการทดลองและกลุ่ม เปรียบเทียบ และสอดคล้องกับการศึกษาของ อัญชลี ภูมิจันทิก¹³ ซึ่งพบว่าการพัฒนาทักษะ ชีวิตและการให้แรงสนับสนุนทางสังคมโดยการให้ กำลังใจ กระตุ้นเตือน แนะนำจากครู ผู้ปกครอง และเพื่อน การให้ข้อมูลข่าวสารโดยการแจกแผ่น พับความรู้ หลังการทดลองกลุ่มทดลองมีความคิด อย่างมีวิจารณญาณ มีการตัดสินใจและการ แก้ปัญหา สูงกว่า ก่อนทดลอง และ กลุ่ม เปรียบเทียบ

ด้าน ทักษะ การ สื่อ สาร (Communication Skill) มีกิจกรรมการฝึก ทักษะการสื่อสารผ่านกระบวนการเรียนรู้แบบมี ส่วนร่วมเพื่อให้นักเรียนสามารถสื่อสารเมื่อเผชิญ กับสถานการณ์เสี่ยงต่อการถูกล่วงละเมิดทางเพศ เริ่มจากขั้นประสบการณ์ นักเรียนเล่า ประสบการณ์การปฏิบัติเมื่อถูกชักชวนให้ทำสิ่งที่ ไม่เหมาะสม และให้ตัวแทนนักเรียนแสดง บทบาทสมมติตามสถานการณ์เสี่ยงต่อการถูก ล่วงละเมิดทางเพศเรื่องเพื่อน ขั้นการสะท้อนคิด และการอภิปราย นักเรียนได้สะท้อนความคิด และอภิปรายผ่านกระบวนการกลุ่มย่อย โดยใช้ เทคนิคการระดมสมอง ถึงสถานการณ์เสี่ยงต่อ การถูกล่วงละเมิดทางเพศจากการแสดงบทบาท สมมติ ขั้นความคิดรวบยอด นักเรียนสรุปร่วมกัน

ถึงการสื่อสารที่เหมาะสมเพื่อป้องกันสถานการณ์ เสี่ยงต่อการถูกล่วงละเมิดทางเพศ จากนั้นขั้น ประยุกต์ใช้แนวคิด นักเรียนจับคู่แสดงบทบาท สมมติหน้าชั้นเรียนเกี่ยวกับการสื่อสารโดยการ ปฏิเสธ ร่วมกับการได้รับการสนับสนุนจาก ผู้ปกครองในด้านข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการ ปฏิเสธต่อเหตุการณ์ที่เสี่ยงต่อการถูกล่วงละเมิด ทางเพศ และการสนับสนุนด้านอารมณ์ ในการ สื่อสารเชิงบวกจากผู้ปกครอง สร้างความรู้สึก ปลอดภัยให้แก่นักเรียนในการบอกกล่าวเกี่ยวกับ การถูกคุกคามทางเพศ และการให้กำลังใจ ชมเชยเมื่อนักเรียนปฏิบัติตัวได้ดี ส่งผลให้ นักเรียนเกิดการเรียนรู้ทักษะการสื่อสารได้อย่าง มีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับการศึกษาของธรรมา ดา เกียรติเกาะ⁵ พบว่าการประยุกต์ใช้ทักษะชีวิต ด้วยการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม ภายหลังการ ทดลองและระยะติดตาม กลุ่มทดลองมีคะแนน เฉลี่ยทักษะการสื่อสารสูงกว่าก่อนทดลองและ กลุ่มเปรียบเทียบ และสอดคล้องกับการศึกษา ของอัญชลี ภูมิจันทิก¹³ พบว่าพัฒนาทักษะ ชีวิตและการให้แรงสนับสนุนทางสังคมโดยการให้ กำลังใจ กระตุ้นเตือน แนะนำจากครู ผู้ปกครอง และเพื่อน หลังการทดลองกลุ่มทดลองมีการ สื่อสารสูงกว่าก่อนทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบ

งานวิจัยนี้มีจุดแข็ง ได้แก่ การ ออกแบบการดำเนินการของโปรแกรมมีความ สอดคล้องกับผลการทบทวนวรรณกรรมที่ เกี่ยวข้องและมีทฤษฎีรองรับที่ชัดเจน และ งานวิจัยนี้มีการวัดการสนับสนุนของผู้ปกครอง โดยใช้แบบสอบถามทำให้การวิเคราะห์ผลการ สนับสนุนของผู้ปกครองต่อความรู้และทักษะการ

ป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศในเด็กนักเรียนหญิงได้เป็นอย่างดี อย่างไรก็ตาม

งานวิจัยนี้มีจุดอ่อน ได้แก่ การทำการประเมินผลโปรแกรมหลังการทดลองทันที อาจส่งผลต่อการสนับสนุนของผู้ปกครองที่ยังไม่ได้สนับสนุนเด็กได้อย่างครอบคลุม หรือมีการปรับปรุงแก้ไขการสนับสนุนให้เหมาะสมกับเด็ก จึงส่งผลต่อการทำนายทักษะชีวิตในการป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ

สรุป โปรแกรมพัฒนาทักษะชีวิตโดยการสนับสนุนของผู้ปกครองในการป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศในเด็กนักเรียนหญิง มีประสิทธิผลต่อเด็กนักเรียนหญิงกลุ่มทดลอง โดยภายหลังการเข้าร่วมโปรแกรมเด็กนักเรียนหญิงมีคะแนนความรู้และทักษะชีวิตเพื่อป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศมากกว่าก่อนทดลองและมากกว่ากลุ่มเปรียบเทียบ

ข้อเสนอแนะในการนำผลวิจัยไปใช้

1. การจัดกิจกรรมผ่านกระบวนการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม มีความสำคัญเนื่องจากการให้นักเรียนเข้ามามีส่วนร่วมทำให้นักเรียนเกิดความสนใจมากขึ้น ซึ่งจากการวิจัยครั้งนี้พบว่าเมื่อนำกลุ่มตัวแทนนักเรียนมาแสดงบทบาทสมมติทำให้นักเรียนสนใจและจดจำพฤติกรรมของตัวละครได้ดีขึ้น ดังนั้นจึงควรเน้นการทำกิจกรรมโดยกลุ่มเพื่อนวัยเดียวกันเนื่องจากมีความเหมาะสมกับพัฒนาการทางสังคมของวัยรุ่นตอนต้น

2. การจัดกิจกรรมโดยการสนับสนุนของผู้ปกครอง ซึ่งมีอิทธิพลอย่างยิ่งในการเปลี่ยนแปลงด้านการพัฒนาทักษะของเด็ก การจัดกิจกรรมเพื่อกระตุ้นการสนับสนุน การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกันระหว่างผู้ปกครอง ควรเพิ่มการฝึกทักษะการสื่อสารด้านการป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศระหว่างมารดาและวัยรุ่นหญิง ซึ่งจากผลการศึกษากการสนับสนุนของผู้ปกครองด้านการสื่อสารข้อมูลการให้คำปรึกษา พบว่ามีค่าเฉลี่ยของการสนับสนุนน้อยกว่าการสนับสนุนด้านอื่น และควรเพิ่มการติดตามการสนับสนุนของผู้ปกครองหลังสิ้นสุดกิจกรรม เพื่อให้ผู้ปกครองได้มีเวลาในการแก้ไขปรับปรุงวิธีการสนับสนุนที่เหมาะสมกับเด็ก

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการวิจัยในเรื่องเดียวกันนี้ ขยายกลุ่มตัวอย่างไปในกลุ่มอื่น เช่น วัยรุ่นหญิงกลุ่มเสี่ยงนอกระบบโรงเรียน วัยรุ่นกลุ่มเสี่ยงที่มีพ่อเลี้ยง/แม่เลี้ยง หรือไม่มีผู้ปกครองและวัยรุ่นเพศชาย

2. ควรเพิ่มระยะเวลาในการติดตามผลหลังการทดลอง 3-4 สัปดาห์ และการติดตามการสนับสนุนของผู้ปกครองที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะชีวิตในการป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศของเด็ก

กิตติกรรมประกาศ

ขอขอบพระคุณโรงเรียนประถมศึกษาจังหวัดสุพรรณบุรี ผู้อำนวยการโรงเรียนและคณาจารย์ ที่ให้ความอนุเคราะห์ผู้วิจัยในการเก็บรวบรวมข้อมูล

Reference

1. World Health Organization. Child maltreatment. {cited 2014 May 25}. Available from: <http://www.who.int>.
2. UNICEF Thailand. Situation Analysis of Children and Women 2011. Bangkok: UNICEF Thailand; 2011.
3. OSCC Suphanburi. Child Support Services Report of OSCC 2014. Suphanburi: OSCC Suphanburi; 2014.
4. Klunklin P, editors. Child Health Promotion. Khon Kaen: Klunghana Vitthaya Press; 2012.
5. Keatkor T, Auemaneekul N, Lagampan S, Powwattana A. The Effects of Sexual Abuse Prevention Program for Female Teenager at Risk, Thailand. *J. Public Health Nursing*. 2014;28(1):56-69.
6. Department of Mental Health. Situation Review Report on Sexual Behavior of Adolescents, Life Skills and Counseling. Bangkok: Department of Mental Health; 2004.
7. Bureau of Academic Affairs and Educational Standards. Life Skill Development in Basic Education Commission. Bangkok: Kurusapa Printing; 2009.
8. Klatthong S. Program Development on Prevention Skills Against Sexual Assault Among School aged Children in Maung district, Uttaradit Province (Dissertation). Bangkok, Mahidol University;2006.
9. World Health Organization. Information series on school health: Skills for Health. Geneva: World Health Organization;2003.
10. Smothers MK, Smothers DB. A Sexual Assault Primary Prevention Model with Diverse Urban Youth, London. *J. Child Sexual Abuse*. 2011;20(6):708-727.
11. Kenny MC et al. Child Sexual Abuse: From Prevention to Self-Protection, United States. *J.Child Abuse Review*. 2008;17(1):36-54.
12. Nadine M, Alex W. Personal safety programmes: literature review. {cited 2011 May 25}. Available from: <http://www.pointresearch.co.nz>.
13. Phumjuntuk A, Duangsong R. An Application of Life Skills and Social Support Theory for Sexual Prevention Before Premature age Among The Sixth Grade Students in Nakhonratchasima Province. Thailand. *J. KKU Research*. 2014;11(4):55-66.
14. Tiyataithada C, Banchonhattakit P. Effect of Health Education Program by Applying Protection Motivation Theory and Social Support for Sex Risk

- Behavior and Teenage Pregnancy Prevention among the Fifth Grade Student, Thailand. *J.Srinagarind Medical*. 2013;28(2):146-154.
15. Chayutasahakit N. Family Support, Meaning in Life, and Wellness among Juvenile Delinquents with Substance Abuse: A Mixed Methods Study (Dissertation). Bangkok, Chulalongkorn University; 2014.251p.
16. Charatcharongwitaya S. Prevention behavior from sexual abuse of female teenagers in Bangkok (Dissertation). Bangkok, Thammasat University; 2007. 104p.
17. Thipsungwan K, Srisuriyawet R, Homsin P. Effects of Mother Participating Program on Sexual Communication between Mother and Early Female Adolescents, Thailand. *J.The Public Health of Burapha University*. 2013; 8(2):69-80.
18. World Health Organization. Life skills education for children and adolescents in schools. Geneva: World Health Organization; 1994.
19. Chaninyuthwong V, editors. Participatory Learning Handbook. Nonthaburi: Wongkamol Productions; 2000.
20. Thiangtham W, Lagampan S, Powwattana A. Community Capacity Building: Concept and Applications. Bangkok: Danex Inter Corporation; 2015.
21. Kaewkungwal J, Singhasivanon P. Sample Size in Clinical Research. In: Pitisuttithum P, Picheansoonthon C, editors. Textbook of Clinical Research. Bangkok: Amarin Printing and Publishing; 2013.
22. Sukhvibul T. Considerations for Building Tools a Rating Scale for Research; 2009. {cited 2015 April 5}. Available from: <http://www.ms.src.ku.ac.th>.
23. Tassaneeyarat S, Rodcumdee B. The Effect of Child Sexual Abuse Prevention Program on Intention to Conduct Preventive Behaviors of Primary School Girls, Thailand. *J. Nursing Science chulalongkorn University*. 2014;26(1):1-10.
24. Cecen E, Kaf H. The Effectiveness of Psycho-educational School-based Child Sexual Abuse Prevention Training Program on Turkish Elementary Student, Canada. *J.Education Sciences: Theory & Practice*. 2013; 13(2):725-729.